

CAPERUCETA ROJA (Charles Perrault).

Traducció de Francesc Manel Santacreu i Lillo.

En temps de Maricastanya, vivia una dona que cosia uns vestits preciosos.

El dia que sa filla va complir huit anys, aquella excelent costurera li regala una capa roja la mar d'elegant.

-¡Quina capa mes bonica! –exclama la chiqueta emocionada-. Moltes gracies, mare. Te promet que sempre la portare damunt.

I aixina va ser. Tots els dies, la chiqueta eixia vestida en la seua flamant capa roja.

Al vore-la passar tan pagada i elegant pels carrers del poble, els seus veïns exclamaven admirats:

-Fixeu-vos, per alli va Caperuceta Roja.

Un dia, la mare de Caperuceta Roja demana a la chiqueta que enduguera a la seua yaya que estava malalta, una cistella de pasticcets de crema.

-Pero tin molt de recapte, filla –li va advertir la mare-. En el bosc viu un llop feroç i molt llengut. Per res en lo mon has de detindre't a parlar en ell; recorda que la yaya t'estara esperant.

-No patixques, mare –contesta Caperuceta-. Atravesare el bosc molt de pressa. I, si per casualitat, me trobe en eixe llop llandos, te promet que no creuare ni una parauleta ni mija en ell.

Al sendema de mati, Caperuceta s'alça ben enjornet. Es posa la seua capa roja, agarra la cistella en els pasticcets, es despedi de sa mare i se n'ana a casa de la yaya malalta.

¡Que bell estava el bosc en primavera!

Caperuceta adorava la olor de les flors i de l'herba verda i fresca. Mirava divertida a les fardes, que botaven de branca en branca, als pardalets i a les palometes que revolotejaven alegres sobre les flors...

Tan distreta estava Caperuceta que no va advertir la presencia del llop, que fea un temps que l'espiaava amagat darrere d'un arbre.

Caperuceta Roja s'endugue un esglai de campionat quan va vore eixir al llop del seu amagatall i plantar-se davant d'ella.

-No temes, chiqueta –li va dir el llop feroç-. Te promet que no te fare cap de mal. Lo unic que vullc es parlar un poquet en tu.

-¡No! –li va contestar Caperuceta, mentres es disponia a continuar el seu cami.

-¡Per favor, espera! –li va pregar el llop-. ¡Dis-me a lo manco a qui li portes eixa cistelleta de pasticcets!

"Quin llop mes llandos", pensa la chiqueta.

I desijosa de que la deixara en pau d'una volta per totes Caperuceta Roja li va respondre:

-Els pastiços son per a la meua yaya, qui viu a l'atra banda del bosc. I ara aparta't del meu cami, llop llandos. He d'aplegar a casa de la meua yaya abans de que es faça de nit.

"Hum...la casa de la yaya no esta molt llunt d'aci. Si me done pressa, aplegare abans que Caperuceta", va pensar el llop mentres veia alluntar-se a la chiqueta pel sender del bosc.

I sense dubtar-ho un instant, l' astut animal prengue una drecera i tira a correr cap a la casa de la yaya de Caperuceta.

Caperuceta Roja va aplegar a un clar del bosc que estava replet de margarites, i donava la casualitat de que eren les seues flors preferides.

"Mare meua, estes flors son precioses –va pensar la chiqueta-. Vaig a fer un ram i li ho portare a la yaya en els pasticcets".

Llavors, Caperuceta va recordar que no devia entretindre's, ya que la seua yaya l'estava esperant

Pero la chiqueta va pensar: "Quin mal n'hi ha en fer un ramell de flors per a la yaya. Ademes, sera nomes un moment".

I fent cas dels seus pensaments, Caperuceta comença a fer el seu ram.

Mentrestant, el llop va aplegar pressuros a casa de la yaya, i toca suaument a la porta.

-Toc, toc, toc.

Al sentir els colps, la velleta, que fea un bon ratet que esperava a la seua neta, va dir:

-Passa, filla, la porta esta oberta.

El llop entra, pero es va estranyar molt al vore que la yaya no eixia a rebre'l; puix inclus els llops feroços saben que es una mostra de bona educacio rebre a les visites en el salo principal de les cases.

Filla, estic en la meua alcoba gitada. Disculpa que no ixca, pero es que tinc un catarro terrible –va dir la yaya en una veu molt ronca.

-¡¡¡Ahhhh!!! –crida la yaya quan va vore apareixer per la porta al llop. ¡Tenia la boca oberta i unes garres que pareixien gavinets esmolats!

La pobre yaya, molt esglayada, intenta escapar; pero, abans de que poguera eixir del llit, el astut animal es llança sobre ella i, d'un gran mos, la engoli en un bufit.

El llop encara es rellepava el morro, quan es va posar el gorro i les ulleres de la yaya i se clava en el llit a esperar que aplegara Caperuceta.

-¡Ha,ha,ha! ¡Que gran idea he tingut! –va udolar el llop satisfet-. Quan aplegue Caperuceta, també me la menjare. ¡Quin convit!

En efecte, Caperuceta Roja no va tardar en aplegar. Venia molt contenta, en el seu ramell de margarites i la cistella de pasticcets.

Pero el somriure de la chiqueta s'esborra de colp només entrar en l'habitació.

¡La yaya tenia un aspecte realment horroros!

La chiqueta molt estranyada, es va acostar llavors al llit i li va dir:

-Yaya, ¡quins ulls més grans que tens!

-Son per a vore't millor, filla –li respongue el llop imitant la veu de la yaya.

-Yaya, yaya, ¡quines orelles més grans que tens! –va seguir Caperuceta.

-Son per a sentir-te millor –continua el llop.

-Yaya, yaya, ¡quin nas més gran que tens!

-Es per a olorar-te millor, filla –va respondre astutament el llop.

-¿I eixes dents?, yaya, ¿per que tens les dents tan grans i esmolats?

-Son....per a ¡menjar-te millooooooor!

I abans de que Caperuceta poguera demanar auxili, el llop bota sobre la chiqueta i se la va menjar en un dir Jesús.

Després de menjar-se'n a Caperuceta, el llop es va quedar dormit en el llit de la yaya. Va ser tancar els ulls i comença a roncar tan fortament que els ronquits pareixien trons d'una tronada.

Pero la casualitat volgue que passara per allí un caçador que, alarmat per aquell estrepit, entra en la casa de la yaya.

"Alguna cosa terrible deu d'haver succeït", va pensar el caçador quan entra en l'habitació de la yaya i va vore al llop feroç en la panxa unflada i dormint profundament.

-¡Eh, llop! ¡Anem, desperta, alça't! –li va gritar el caçador molt enfadat.

¡Quina sorpresa s'enduge l'animal quan va vore al caçador apuntant-li en la seua escopeta!

-¿A on esta la yaya? ¿Que has fet en ella, condemnat galduf? –li pregunta el caçador.

El llop temia que el caçador li disparara si no responia a les seues preguntes. I en veu tremolosa, s'agenolla davant d'ell i confessa tota la veritat.

-M'he menjat a la yaya. I també a Caperuceta, la seua neta....Pero, per favor, senyor caçador, no me faça mal –suplica el llop.

-¡Deberia donar-te vergonya! –li va gritar el caçador-. ¿De veritat creus que esta be anar menjant-se per ahí a la gent...?

I abans de que el llop poguera respondre, l'home va traure del seu sarnacho una aposema magica, feta en flors silvestres del bosc, que tenia el do de salvar a totes aquelles persones que eren menjades pels llops feroços.

-¡Obri la boca! Beu-te aço si no vols que te talle les orelles ara mateixa.

El llop, esglayadíssim, dona un glop a aquell potingo i quina va ser la seua sorpresa quan de la seua panxa començaren a sentir-se unes veus que dien:

-¡Auxili, auxili, que algu nos traga d'ací, per favor!

¡Eren Caperuceta i la seua yaya, que estaven dins de la panxa del llop!

En segons, davant la sorpresa del llop, l'aposema va fer el seu efecte i...¡Nyas!

¡Caperuceta i la yaya eixiren de la panxa del feroç animal!

-¡Estem salvades, estem salvades! –cridaven molt contentes la yaya i Caperuceta, mentres, agarrades de les mans, ballaven i cantaven en el valent caçador.

Mentres, el llop, gitat en terra i en el cap pegant voltes, no entenia res de lo que havia passat.

Quan el llop se va recuperar, el caçador li va agarrar d'una orella i li va dir:

-Escolta'm be, llop roïn. No tornes a molestar a ningu d'este bosc. De lo contrari, hauras de vore't en mi. I ya saps lo que soc capaç de fer en els llops que van per ahí menjant-se a les yayes i a les chiquetes. ¿Ho has entes be?

I ara ves-te'n d'esta casa. ¡Anem, fora d'ací!

El llop, que ho havia passat molt malament en aquell caçador, ixque disparat de la casa i s'interna en el bosc. Mai se li torna a vore per allí.

Per a celebrar-ho, la yaya convida a menjar pasticcets a la seua neta i al valent caçador.

I despres de menjar-se'n aquella deliciosa berena, Caperuceta Roja es despedi de la seua yaya i del caçador i regresa a sa casa.

-¡Que be que estigues aci, filla! –Va esclamar la mare al vore a Caperuceta-. ¿Que tal es troba la yaya?

I dissimulant un guilopo somriure, Caperuceta Roja va respondre:

-Molt millor, mare, molt millor.

I CONTE CONTAT, YA S'HA ACABAT